

Mardoheu

Mardoheu

Să spunem câteva cuvinte și cu privire la Mardoheu pentru a îmbărbăta inimile unchilor. Ne-am ocupat deja de unul dintre ei, Caleb, și am scos în evidență reconfortarea și consolarea pe care le găsea în preajma acestuia nepotul său Otniel. Ce bucurie trebuie să fi avut David când tânărul său nepot Ionatan l-a ucis pe uriașul care avea câte șase degete la fiecare mână și la fiecare picior (2 Samuel 21.21)! Fără îndoială că exemplul dat de unchiul său l-a încurajat mult pe acest tânăr.

Estera trebuie să fi adus o puternică îmbărbătare unchiului ei când locuiau în palatul regal de la Susa. Mardoheu crescuse pe nepoata sa rămasă orfană, în frica de Dumnezeu lui Israel; apoi, odată cu trecerea anilor, chiar aunci când ea s-a aflat la curtea împăratului, Estera nu s-a depărtat de această învățătură. O minunată dovadă despre temeinicia acestor cuvinte inspirate: „Învață pe copil calea pe care trebuie s-o urmeze, și când va îmbătrâni, nu se va abate de la ea.” (Proverbele 22.6)

Probabil că Estera și Mardoheu au trăit după reconstruirea templului din Ierusalim. Ne mirăm că oameni așa de evlavioși nu se întorseseră în țara părinților lor. Este unul din lucrurile îngăduite de Dumnezeu, și anume: poate că uneori lipsa noastră de credință sau de devotament ne împiedică să alegem calea cea mai bună, și Dumnezeu ne acceptă așa cum suntem, folosindu-ne acolo unde am ales să rămânem, chiar dacă voia Lui ar fi fost cu totul alta. Inimile noastre sunt puternic mângâiate și încurajate — în măsura în care ne dăm seama de gravitatea lipsurilor noastre — amintindu-ne că Dumnezeu face ca toate lucrurile să conlucreze spre binele celor ce-L iubesc. Un exemplu prețios despre un asemenea adevăr ni-l oferă cartea Esterei, deși numele lui Dumnezeu și nici chiar cuvântul „dumnezeu” nu se găsesc niciodată acolo.